

en redaktionel ændring til § 39, stk. 3, i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 116-117.

Danmark har i 1978 undertegnet en konvention mellem EF's medlemslande om »retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager« (EFT 30.10.1978, L 304). Konventionen indeholder i afdeling 4 særlige bestemmelser om »kompetence i sager om forbrugerkontrakter«. I forbindelse med gennemførelsen heraf må det antages, at der vil blive givet nærmere regler om værneting for tvister i forbrugersager, som i alle sådanne sager afskærer adgangen til på forhånd at indgå værnetingsaftaler. Endvidere har retsplejerådet i betænkning nr. 886/79 om behandling af sager af mindre værdi ved domstolene bl. a. stillet forslag om, at forudgående aftaler om værneting ikke er bindende for sagsøgte i forbrugersager.

Til § 41

Bestemmelsen, som svarer til § 41 i betækningsudkastet, giver adgang til at pålægge bødestraf for enkelte, nærmere angivne overtrædelser af loven.

Stk. 1 vedrører overtrædelse af forbudet i § 13, stk. 2, mod at udstede visse skylddokumenter, f. eks. vekslers, i forbindelse med forbruger køb. Der henvises herom til betænkningen s. 118-119.

Efter stk. 2 straffes den, som gør sig skyldig i grov eller oftere gentagen overtrædelse af §§ 8 og 33 om oplysningspligt i forbruger køb.

Overtrædelse af oplysningspligten efter § 8 er endvidere i et vist omfang civilretligt sanktioneret i medfør af § 39. Den civilretlige sanktion efter § 39 rammer imidlertid - i modsætning til betækningsudkastet - alene manglende eller urigtige oplysninger om kreditomkostningerne, hvorimod de oplysninger, der i øvrigt kræves efter § 8, ikke er omfattet af § 39.

Justitsministeriet har derfor overvejet, om dette burde føre til, at strafbart forhold ikke betinges af, at der er tale om en grov eller oftere gentagen overtrædelse af oplysningspligten. Man har imidlertid ikke fundet, at enkeltstående overtrædelser af oplysningspligten i almindelighed bør straffesanktioneres. Justitsministeriet har herved bl. a. lagt vægt på, at overholdelsen af oplysningspligten i et vist omfang må antages at blive påset af forbrugerombudsmanden, som i medfør af markedsføringslovens § 15, stk. 2, på eget initiativ eller på grundlag af klager eller henvendelser fra andre ved forhandling skal søge at påvirke de erhvervsdrivende

til at virke i overensstemmelse med god markedsføringsetik. Modtager forbrugerombudsmanden gentagne klager over en erhvervsdrivendes tilside-sættelse af oplysningspligten, vil forbrugerombudsmanden kunne gøre politiet opmærksom på forholdet med henblik på eventuel taltalerejsning efter § 41, stk. 2. Ved kreditkøb med ejendomsforbehold er oplysningspligten endvidere indirekte sanktioneret gennem reglen i § 21, fordi overholdelse af oplysningspligten er en betingelse for, at kreditor kan forlange, at det solgte tages tilbage ved en umiddelbar fagedforretning.

Stk. 3 og 4 svarer til § 41, stk. 3 og 4, i betækningsudkastet, hvorom der henvises til betænkningen s. 119.

Til § 42

Til stk. 1.

Efter bestemmelsen kan der i visse særlige tilfælde ske frakendelse af retten til at drive virksomhed med salg på kredit. Reglen afløser § 18 i afbetalingsloven, der dog kun vedrører afbetalings salg med ejendomsforbehold.

Udvalget anfører i betænkningen s. 119, at afbetalingslovens § 18 vist nok aldrig har været brugt, men at den dog må antages at have en vis forebyggende virkning. Udvalget finder, at der fortsat i ganske specielle tilfælde bør være mulighed for frakendelse, og foreslår derfor, at adgangen hertil opretholdes og samtidig udvides til at omfatte alle kreditkøb. Udvalget foreslår endvidere, at der tillægges forbrugerombudsmanden en kompetence til at fremsætte anmodning om frakendelse, jfr. § 42 i udvalgets lovudkast. Efter udvalgets forslag kan frakendelse kun ske, hvis den pågældende har drevet virksomhed med salg på kredit »i grov strid med god forretningsetik«. Det kræves derimod ikke, at der skal foreligge et strafbart forhold, hvilket dog efter udvalgets opfattelse formentlig altid vil være tilfældet i praksis.

Justitsministeriet er enig med udvalget i, at der fortsat må antages at være behov for en frakendelsesregel, men har dog af principielle strafferetlige grunde fundet, at reglen bør udformes i overensstemmelse med de almindelige principper for retlighedsfrakendelse i straffelovens §§ 78-79. Dette indebærer, at frakendelse er betinget af en dom for et strafbart forhold, og at det endvidere er en betingelse, at det udviste forhold indebærer en nærliggende fare for misbrug ved udøvelse af virksomheden. Det bemærkes i den forbindelse, at en del af de eksempler på usunde forretningsprincipper, som man ved udformningen af den gældende regel